

11/10/2016

Το λυπημένο αστέρι

-Αστέρι μου,
εσύ, που το φως σου είναι τόσο ιδιαίτερο
εσύ, που η λάμψη σου άντεξε μέσα από χρόνους σκοτεινούς,
τι έπαθες τώρα και θέλεις να φύγεις;

-Κουράστηκα
Όχι να φωτίζω, μα να ελπίζω
Να ελπίζω ότι κάποτε, κάποιος θα διακρίνουν την ιδιαίτερη λάμψη μου
Να ελπίζω ότι κάποτε θα ενωθώ με τα υπόλοιπα ουράνια σώματα
και ειδικά με εκείνα τα αστεράκια που αποκολλήθηκαν από το δικό μου σώμα
Δε λέω, ο ήλιος τους μπορεί να μην είμαι
Μα ιδιαίτερο είμαι
Το ξέρω Το νιώθω
Έχω κάτι να δείξω
κάτι να φωτίσω
Αξίζω την προσοχή... έστω για λίγο

-Είναι λάθος να φύγεις
Ακόμα κι αν κουράστηκες,
αν πάψεις να ελπίζεις
θα πάψεις και να φωτίζεις
Η ελπίδα γεννά το φως
Όχι κατ' ανάγκην η πραγματοποίησή της

-Τι να την κάνω τη λάμψη μου
όταν ζει φυλακισμένη στη μοναξιά της;
Η ελπίδα χωρίς πραγματοποίηση είναι πόνος αιώνιος

-Και τι θα κάνεις;
Να σβήσεις δεν μπορείς
κι ούτε το θέλεις
Αν το ήθελες, δε θα μουμίλαγες τώρα

-Δεν μπορώ και ούτε θέλω να σβήσω
Να ζήσω θέλω
Και είμαι εδώ, χωρίς να μπορώ να κάνω ούτε το ένα, ούτε το άλλο

Κι αν φωνάζω με όλη τη δύναμη της λάμψης μου, κανείς δε με ακούει
Δε με βλέπει
Σα να μην υπάρχω
Άρα, ποια η διαφορά;
Γι' αυτό σου λέω, άσε με
Άσε με να φύγω
Εκεί τουλάχιστον δεν θα υπάρχει κανείς να με στενοχωρεί
Εκεί τουλάχιστον δεν θα υπάρχει κανείς να μη με βλέπει

Έτσι έλεγε συχνά το αστέρι, μα ποτέ δεν έφευγε
Έμενε εκεί
Να φωτίζει, να ελπίζει και να λυπάται